

S nim hobchadał we sjadnosći
 A j wërnej, bratšchnej lubosczi.
 Amen.

Ğaž my nëto wot teje hujadnosći s tym
 blisčym gronišč zomy, ga glëdamy:

I. Kał to hujadnanë ƒe dej stasč.

My ƒe dejmy hujadnašč s tym, kotaremuž my ƒmy ƒšiw-
 du žynili.

My namakajomy we našom ewangeliu jadnogo ƒlu-
 žabnika, kotaryž ƒwojomu knësu žašesč towšnt punt, to
 jo, na žašesč millionow tolari dlužni bëšcho. Won ƒe
 neprëjašcho, ako dere młogi nëšromny dlužnik to žyni; won
 pajze wele wëzej vsched ƒwojim knësom dołoj a žašcho:
 Knëžo! mëj scžerpnosć se mnu, ja zu tebe ƒchylno sapła-
 šisch. Tomu ƒamemu welikemu dlužnikoju bëšcho jaden
 jogo towarišchow hundred kroschow, to jo; niži ƒchëšnascžo
 tolačow dlužny. Lež ten neprëjašcho ƒwoj dluž; ale pscho-
 šašcho wo scžerpnosć. Tak dejmy tež my našču winu
 pschëšiwow togo blisčego, a tu ƒšiwdu, kotaruž jomu žy-
 nili ƒmy, hušnašč, hoblutowašč, a jomu wotpschobšisch.
 Na to du te ƒłowa, gaž ƒ. Jakub (5, 16) žëjo: posnaj-
 šcho ƒebe jaden tomu drugemu ƒwoje grëchy. Tak wotpschobšichu
 Jošepowe bratšchi Jošepu, zož woni jomu napschëšiwow
 žynili bëchu. A takej hujadnosći ƒlušča pał teke, až my,
 gaž tomu blischemu na jogo schële, strowju, žesczi abo do-
 bytkach škłodu ƒmy žynili, tu ƒamu tak wele ako možno
 sašej hurownamy; pscheto tak žëjo Bog (Hesek. 33, 15):
 „Ğaž ten boganebojasny to saštawëne sašej dajo; a ƒa tym